

1. peatükk

Äratuskell helises. Jaan sirutas käe välja ja pani tüütu tiriseja kinni. Olles ise veel poolunes, hõõrus ta oma habemetüükalist lõuga. Lõualuud olid veel hellad mõni aeg tagasi toimunud kaklusest bussis. Jaan tõusis istukile ja lükkas teki pealt.

“Hullumaja, kuidas saavad mõned iga päev nii vara tõusta!” mõtles ta endamisi. Elektrooniline äratuskell näitas 04:07. Ta tõusis püsti ja ringutas end korralikult ning seadis sammud kööki. Tema korteris oli üks tuba, köök ja vannituba. Ei midagi erilist, kuid köik vajalik oli olemas. Jaan korjas laua pealt tühja õlletaara kokku ja sokutas selle laua alla. “Peaks taara millalgi ära viima, varsti pole siin ruumi istuda ega astuda,” sõnas ta endamisi.

Jaan elas üksi, sest talle meeldis nii ja ta ei tahtnud veel perekon-naelu elama hakata, kuigi Annikal poleks selle vastu midagi, kui nad ühe katuse all elaksid. Annika oli noormehest paar-kolm aastat noorem ja hoolimata sellest, et tal oli üleliigset kehakaalu ja vormikust natukene rohkem, kui tema kasvu kohta oleks pidanud olema, oli temas palju rohkem inimlikkust kui mõnes anorektikust tibus.

Jaan seisis külmkapi ees ja sügas kukalt — külmikust haigutas talle vastu sügav tühjus. Oma meeldivaks üllatuseks avastas ta pooltühja munaresti ja kinnise piimapaki. Peagi oli pann tulel ja sealt tõusis isuäratavat praemuna lõhna. Köögikapi nurgast leidis Jaan tassijagu kohvi ja pisut suhkrut. “Täna tuleb poes käia,” sõnas mees endale. Jaan pani kohvikannu tulele ja läks munataldriku ja piimatassiga tupp, lülitas oma arvuti sisse, ootas hetke ning otsis internetist raadiojaama välja. “Isegi hommikul tuleb Raadio Maniast head muusikat,” mõtles ta ja asus isukalt sööma. Taldrik sai tühjaks ja kõht peaaegu täis. Jaan kummutas piimakruusi tilgatumaks ja viis tühjad nõud kööki, tegi akna lahti, valas endale kohvi, läitis sigareti ja istus varahommikuses värskes ja virgutavas õhus kohvi nautima. Ta vaatas kella. “04:51 — mul on aega veel küll,” mõtles ta.

Kui kohv sai joodud, läks ta vannituppa ja hoolitses enda hügieeni eest. Ta astus varsti vannitoast välja, kuivatades oma keha käterätikuga. Hetke silmitses ta oma pesemisest niisket keha suurest peeglist. “No-jah, peaks hakkama uuesti trenni tegema, vorm hakkab ära vajuma,” ütles Jaan endale. Ta viskas kiire pilgu seinale, kus rippusid tema medalid ja diplomid - need kõik olid palehigis välja teenitud. Veel aasta tagasi oli ta olnud lootustandev keskkaalu poksija, kuid Sirle oli ta elu põhjalikult ära suutnud rikkuda. Jaan astus riidekapi juurde ja otsis seal välja päevinäinud, kuid puhtad teksad, valge maikasärgi ja halli pluusi. Riidesepanek ei võtnud kuigi palju aega. “05.13. Ei, hiljaks ei jää ma kohe kindlasti mitte,” lausus ta. Tõmmanud jalga madalad kauboisaapad, astus ta voodi juures asetseva öökapi juurde ja tõmbas laeka lahti. Ta võttis laekast püstoli, eemaldas salve, tõmbas relva kelgu tagasi ja kontrollis, et relv ei oleks laetud. Kui ta oli tühja kontroll-lasu ära teinud ja salve alla pannud, vinnastas ta relva veelkord ja pani kaitseriivi peale. “*Well!* me elame ikkagi ohtlikus maailmas!” sõnas ta nagu enda õigustuseks. Torkas relva selja taha, vöö vahele, nii et pluus relva peale langes ja selle täielikult ära varjas. Asetanud pähe üleskeeratud servadega ulja kauboikaabu, vaatles ta end peeglist. “Nagu lindprii Metsikus Läänes,” mõtles Jaan muiates. Ta vaatas veel kord kella. 05:36. “Aeg astuma hakata, jõuan veel Mihkli poolt läbi minna.” See, millega nad tegelesid, oli üks mõjuvamaid põhjuseid, miks ta elas poissmehe elu. “Mida sa ei tea, see ei tee sulle haiget ja seda ei saa sinult välja peksta,” oli ta kunagi Annikale öelnud ja rohkem ei julgenud neiu tema tegemiste kohta pärida. Jaan süütas suitsu ja hakkas astuma.

2. peatükk

Mihkel elas siinsamas – kiviga visata. Peagi laskis Jaan Mihkli ukse taga kella. Ukse avas temapikkune kiilaspäine mees, jalas tanksaapad ning rohelised taskutega militaarpüksid. “Heil,

¹ Hästi (inglise keel)

Mussolini²!” kõlas reipalt. Vasikasuurune noor saksa lambakoer ajas end haigutades jalule ja liputas sõbralikult saba. Jaan oli siin tihe külaline, koera jaoks oli ta kui pereliige. Mihkli elamine oli spartalikult lage, aga seal ei leidunud kübekestki mustust. Marge, Mihkli elukaaslane, seisis oma ülesannete kõrgusel. Ta hoidis korteri piinlikult puhta, toidu valmis ja voodi soojana, nagu oli Mihkel kord öelnud, kui sõbrad Marge kohta uurisid.

Mihkel ja Jaan olid koos üles kasvanud ning koos sõjaväeski teeninud. Nad ei vajanud palju sõnu, et teineteist mõista. Kuid mõned erimeelsused siiski olid. Mida Jaan iial ei mõista, oli näiteks Mihkli elutoas olev Alfons Rebase foto ja natsionalistlikud vaated, mis tihtipeale tõid Mihkli Kapo huviorbiiti. Mihkli kehal, mille lihased sarnanesid valgest marmorist väljajahatud Vana-Kreeka atleetide omadega, oli tätoveeritud südame kohale haakrist. Mihkel tõmbas selga musta särki kirjaga *GOTT MIT UNS*³ ja selle peale musta lendurijope.

“On sul aksessuaarid kaasas?” küsis Jaan.

Mihkel oli selle küsimuse peale isegi nõrduinud. “Kelleks sa mind õige pead?” Ta tõi hõlma alt nähtavale kaheraudse kärbiku. Oli ta ju jope sisse ehitanud spetsiaalse kabuuri, et seda relva kaasas saaks kanda. “Ja see on kauba peale...,” demonstreeris ta püstolit, mis asetseb samas kohas, kus Jaangi oma tukki kandis. Viimane teadis, et pole mõtet rohkem küsida, Mihkel on alati pealaest jalatallani tuli- ja külmrelvi täis.

“Aeg minna!” andis Mihkel korralduse. Juba kolmekümne minuti pärast pidid nad olema kokkusaamiskohas. Annelinnast Raadi surnuaiale astumiseks kulus neil natuke vähem. “Taavi ja Mart peaksid kohe varsti siin olema.” Nad istusid surnuaia kabeli ette. Jaan tegi vaikides suitsu. Kõhus kripeldas imelikult – see eelaimus andis tasapisi märku, et midagi põnevat on tulemas. Ega muidu Mart oleks eile helistanud ja kogunemiseks kellaaaja andnud.

² Tervitus

³ Jumal on meiega (saksa k)

Mart ja Taavi tulid mööda teed, astudes reipalt ühte sammu. Mihkel muigas, kui tabas end mälpildilt, kus nad koos kahekümne kuue noorsõduriga riviplatsil sedasama ühte jalga käimist harjutasid. Kõik neli olid koos aega teninud. Mart oli paariks aastaks rahuvalvaja leiba sööma läinud ja omistanud tunnustatud lõhkeaine eksperdi paberid. Taavi oli 120-kilone endine raskekaalu tõstja, kelle karjäärile tõmbas kriipsu peale liigne alkoholilembus. Kui nad neljakesi koos tegutsesid, oli Taavil võimalust ja tahtet oma promillivajadust kontrollida.

“On teil lelud kaasas?” Taavi tõmbas spordikoti luku lahti ja patsutas rahulolevalt kotis olevat külma rauda: “Jah, minu juuditar on siin.” Jaan viskas kiire pilgu kotti, kuigi ta juba teadis, mida see sisaldas. Taavil oli ainukesena kergekuulipilduja. Küsivalt vaatas trio Mardi otsa, mispeale Mart kergitas oma teksatagi hõlmu, tuues nähtavale kahe püstolkuulipilduja käepidemed. “Ohvitser peaks varsti siin olema,” sõnas Mart. Kõik Ohvitseri poolt antud korraldused tulid nendeni läbi Mardi, aga kurat seda teadis, kellelt Ohvitser need sai. Mõistus ütles, et oligi parem seda mitte teada.

3. peatükk

Nende vaatevälja ilmus tervisejooksu tegev pensionär. Kes Ohvitseri ei tundnud, pidasid teda vanaks, kohe-kohe otsi andvaks ätiksi, ja pakkusid talle bussis heameelega istet. Aga meie nelik teadis, et isegi neljakesi suudavad nad vaevu talle käsivõitluses ära teha. Jaan kustutas suitsu ning nagu käskluse peale võtsid nad pikkuse järjekorras rivvi. Ohvitser pikka juttu ei teinud. Ulatas seljakotist kõigile kinnised ümbrikud. Teised juba oletasid, mida need sisaldavad — käsiraha operatsiooni edukaks täideviimiseks, juhtnööre, võtmeisikute fotosid ja kirjeldusi.

“Te teate, mida tegema peate,” need olid Ohvitseri viimased sõnad nagu ikka. Ja juba ta oligi läinud.

“Lähme Emajõe, viskame õnged likku, võtame midagi külma ning siis vaatame, mis edasi saab.” Mardil, kes ettepaneku tegi, oli pisike jaht. Kuna kellelgi muud ideed pähe ei tulnud – ja ega neid

ümbrikke saakski rahvarohkes kohas avada - siis olid kõik sellega päri ja seatigi sammud Narva maantee poole.

Ilma et oleks pidanud vahepeal sõnakestki lausuma, kõndis nelik Pauli kiriku juurde ja istus Mardi väikesesse Ford Transit bussi. Nad olid koos söönud ära küllalt palju soola, et pilkudest välja lugeda teiste mõtteid. Ford pargiti Zeppelinini parklasse ja Mihkel ning Taavi võtsid kahevahele termokasti. Suunduti kai küljes tasakesi loksuvate aluste juurde. Peagi sõitis nende väike alus Madleena Vabaduse silla alt läbi ja võttis suuna Ihaste poole. Jõudnud Vana-Ihastesse, kus olid suurepärased kalastuskohad, visati õnged vette ja avati termokast. Operatsioonide ajal oli Taavil “kuiv seadus”, millest ta edukalt suutis kinni pidada, ilma et teised teda kordagi manitsema oleks pidanud.

Jaan keeras Värska pudelilt korgi maha, läitis sigareti ja avas ümbriku. Tasane vile kinnitas, et ka Mihkel oli oma paki lahti teinud. Sõnatult silmitses Jaan käsiraha ja kalkuleeris endamisi: “Mina saaks selle raha eest elada pool aastat ja veel pealegi!”

Ühelt fotolt, mis ümbriku sees oli, tundis Mihkel ära ühe Eesti grupeeringu palgamõrvari Kähriku. “*Perkele*⁴, mis sita sisse me nüüd astuma peame?” vandus Mart. “Juhistes on kirjas, et peame hea seisma, et üks Baltikumi mastaabis suur tegija, Kähriku tööandja, ei saaks mõrvata Brasiilia narkokullerit Caramilyot. Meie seadusesilmad soovivad Caramilyo rootsi kardinata taha panna ja teda Brasiilias kinni istuva eestlasest massimõrvari vastu välja nõutada,” jagas Taavi teadmisi. “*Fuck*, ja meie viime oma naha turule?” räuskas Mart edasi. “Kuule, hoia nüüd oma lõhkeaine ja detonaatorid eraldi,” rahustas Mihkel tekkinud olukorda. “See on töö, operatsioon, *mission*⁵. Kui meile selle eest makstakse, siis me selle ka ära teeme. Alati võime Ohvitseri käest *cavalry*⁶ tellida.” Nad istusid ahtris, Taavi, Mihkel ühel pool ning nende vastas Jaan ja Mart. Mihkel sirutas esimesena käe ja Mart viimasena, aga see

⁴ Kuradile! (soome keel)

⁵ missioon (inglise keel)

⁶ ratsavägi (inglise keel)

aeg, mis lahutas esimest ja viimast kätt, oli sajandiksekundites. Käed asetati üksteise peale ja hüüti üheskoos: “TEEME ÄRA!”

4. peatükk

Väike Ford Transit peatus Tallinnas ühel vanalinna tänaval. Pealtnäha tühjade kätega siseneti “H&D” baari. Taavi sosistas midagi Mihklile kõrva ja too viipas kuskile tahapoole. Taavi kadus näidatud suunas. “Sieg Heil⁷!” viskas üks noor kiilaspea Mihkli ees käe püsti. “Heil Hitler!” vastas Mihkel.

Nad istusid kolmekesi rahulikult laua taga ja ootasid, et Taavi nende juurde tuleks. Aga noor kiilakas, kes ennist oli Mihklit ter- vitanud, arvas, et on õige aeg nendega tutvust teha. Omameheli- kult võttis ta nende lauas istet ja tegi juttu. “Me ei soovi sind enda seltskonda, saa aru ja ära käi pinda,” ütles Jaan, kui nooruk oli tutvustanud end kui Raiti. “Vaata, kellega sa niimoodi räägid, ei pruugi vedada,” kortsutas poiss kulmu. Mardil oli pärast Bosnias oldud aega närvid korrast ära, aga nooruk seda ei teadnud. Kui Rait ennast Mardi paremsirgest vandudes maast püsti ajas, oli terve baaritais enam-vähem ühepikkuseid *skinhead*⁸’e täis. Baaris valitses pahaendeline vaikus. *Skinide* tigidad pilgud ei ennustanud head.

Samal hetkel läks WC uks pärani lahti ning Taavi suur ja lai kogu ilmus nähtavale. Taavi tõmbas märja käega üle oma *marine*⁹’i soengu, lõi plaksuga kaks kätt kokku, hõõrus neid külma rahuga vastamisi ja sõnas tervet baari täitva kõuemürinaga: “Ei noh, mida tihedam on muru, seda mõnusam on niita!” Selle avalduse peale rahunesid tavaliselt ka suuremad tänavakaklejad maha, mis siis veel rääkida noortest kiilakatest, kes olid algul arvanud, et uusi tüüpe ainult nii vähe ongi. Taavi mõjus väga suure psühho- loogilise relvana.

“Sulle sai ilusasti öeldud. Oma viga, kui sa aru saada ei tahtnud,” sõnas Mihkel Raidile, kes oli nüüd oma olemuselt madalam mu-

⁷ kolmanda Reichi tervitus

⁸ neonats

⁹ merejalaväelane (inglise keel)

rust, kuid silmis välgatavast tulukesest võis aimata, et seda ta nii kergesti ei unusta. Jaan vaatas kella. “Ivo peaks iga hetk siia saabuma.” Ta vaatas ülejäänutele otsa: “Ma tean, et te mõtlete stiilis “Siim on kloostri taga metsas”, aga selliseid nalju ei tee keegi. Tal on infot ja meil on seda vaja. Arusaadav?!”

Kõik noogutasid nõusoleku märgiks. Rahvast vooris sisse-välja, Rait oli oma pundiga kuhugi taha baarinurka varjunud. Jaan nõksatas vaevumärgatavalt peaga ukse suunas. Minutid hiljem marsisid nad kõik neljakesi baarist välja, saatjateks vaid *skinheadide* vihkamist täis pilgud. Jaan astus silmagi pilgutamata Ford Transiti poole. Mart keeras juhipoelse ukse lukust lahti ja avas teised ukсед. Nagu kokkulepitult võtsid kõik istet ja Mart käivitas mootori. Keegi ei esitanud protesti ega avaldanud imestust, et üks võõras nendega koos bussi istus, justnagu pidanukski see nii olema. “Maarjamäe memoriaali,” andis Jaan korralduse. Kõik teadsid, et seal pole kellelgi võimalust olla nende jutuajamise kõrvadeks. Mootor töötab monotoonselt ja väike buss sõitis Tallinna närvilises liikluses mööda Vana-Narva maanteed.

Värskendav meretuul puhus Jaanile näkku. Ivo istus ta vastas ja nad suitsetasid vaikides. Ivo oli kahekümne kahe aastane noormees, pika hobusesaba, nahktagi ja tanksaabastega.

“Millega Kährik viimasel ajal tegeleb?” esitas Jaan küsimuse.

“Ta aeg-ajalt liigub ringi — põhimõtteliselt ainult selleks, et lasketiirus harjutada. Varem, kui tal mingit suurt ettevõtmist ei olnud, päevitas rannas või tagus Lasnamäel venelasi.” Ivo pidas pausi. Valged laineharjad pekslesid lakkamatult vastu betoonbarjääri. “Teda olla Kivimäel vanal sõjaväe territooriumil nuuskimas nähtud — rohkem kui vaja oleks. Võite sealt proovida.”

Mart vilistas vaikselt. Kaks liibuvas sportdressides blondi kaunitari sörkisid mööda mereäärset teed nende poole.

“Üskord naised su hauda viivad, seda ma sulle ütlen, Mart,” nõokas Taavi heatahtlikult.

“Naistel ja lõhkeainetel on palju ühist. Ära sellepärast küll põe, mul on lõhkamises kõva kategooria olemas. Ei mina ennast vastu taevast lase!” irtitas Mart. Jutulõng katkes, kuniks kaunitarid

mööda sörkisid. Mart vaatas pika pilguga eemalduvatele piigadele järele ja ohkas südamest

“On veel midagi imelikku ja tavapärasest erinevat juhtunud-toimunud?!” Jaan, kui Ivo tuttav, usutles teda, sest teistel ei pruukinuks edu olla.

“Paar kutti jõlgub temaga alati kaasas. Kui nad Kivimäel viibivad, kannab üks suurt U.S.A. varustuse kotti, aga see on alati pooltühi. Kurat seda teab, mida nad seal tassivad.” Rohkemat Ivo ei teadnud.

“Okei. Äraminek!” Viiekesi kõnniti parklasse ja istuti bussi. Parkimisaega müüv turvamees vaatas neid teatud kahtlusega. “Mis see säga arvab, et oleme ületanud parkimisaega? Ega muu teda eriti loksutakski” mõtles Mart omaette, korjas armatuuri pealt parkimispileti ja sokutas selle käigukasti juurde. Sõideti vaikides, ainsaks taustaks oli automakist kostuv ehe rock. Ivo sai küüti Kaubamajani. Ise ta soovis seda ja ega keegi talle vastu vaielnudki. Kõik taipasid, et Ivo ei taha, et neid koos nähtaks.

5. peatükk

Võti krigises lukuaugus ja uks läks klõpsatades lahti. Neli paari saapaid astus raskel sammul üle ukسلäve ja peatus esikus. “Pole küll midagi erilist, kuid sobiv koht ajutiseks pesitsemiseks,” sõnas Jaan rahulolevalt. Elektrilüliti klõpsatas ja vilets valgus täitis esiku. Üleriided võeti seljast ja riputati varna, tulirelvad võeti kaasa. Nad ei olnud ju jäätisemüüjad turul vaid palgamõrvarid. Iial ei tea, kunas ja miks võib relvi vaja minna.

Mihkel avas esikuukse. Vastu lõi läpata nud lehk. “Kurat, kas siia on keegi ära surnud?” vandus ta. Aknad lükati natuke irtakile, et värsket õhku juurde saada.

Kaks tuba ja köök. Taavi asetas oma koti köögilaua peale nii, et kotis oleva kergekuulipilduja vintraud jäi suunaga ukse poole. “Natuke ettevaatust ei tee kunagi paha,” lausus ta justkui enda õigustuseks.

“Ja seda räägib mees, kes Anne kanali ääres viie vastasega korraga kakles?!” irtitas Jaan.